

søger at komme dem, der trænger, til Hjælp enten paa den ene eller den anden Maade, under den ene eller den anden Form, efter som Forholdene er og maa være forskellige i de forskellige Kommuner.

Jeg kan desværre ikke yde den samme Anerkendelse til den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Minister fandt Anledning til dels at minde om de forskellige Faser under Lovforslagets Behandling her paa Rigsdagen og dels om det samme, som han omtalte ved Sagens eneste Behandling her i Tinget forleden, at Loven nu blev en Købstadlov, særlig en Lov for København og de store Købstæder, og at den derimod ikke blev til nogen videre Fordel for Landet. Der var en Skævhed i Lovforslaget, som det nu vil blive formet efter Fællesudvalgets Indstilling, sagde den ærede Minister; og dette nøder mig til at gøre nogle Bemærkninger, det skal ikke blive mange.

Den højtærede Minister mindede om Lovforslaget, som det forelaa fra hans Haand, og udtalte, at det specielt da var et Forslag om Regulering af Brændselspriserne, og dette er jo rigtigt, det var stærkt understreget, at de 9 Kr., der yderligere skulde stilles til Raadighed, saa at sige udelukkende skulde benyttes til en Prisregulering af Brændsel, en Prisregulering for alle, hvad enten de var mer eller mindre velstillede. Der var i Slutningen af § 3 sagt, at hvis man, hvor der var særlige Forhold til Stede, ikke mente det fornødent at regulere Brændselspriserne, kunde Indenrigsministeren give Samtykke til, at man benyttede de 9 Kr. til at regulere Priserne paa andre Varer. Det skulde være en Regulering efter § 2, men saa fik de ganske vist $\frac{2}{3}$ Refusion af saadanne Udgifter, som de havde haft til Regulering af disse andre Varer. Allerede under første Behandling gjorde det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) opmærksom paa, at hvis en Kommune f. Eks. brugte de 6 Kr. til at regulere Brændselsprisen for, vilde det være en Fejl, at den saa ikke ogsaa kunde faa $\frac{2}{3}$ af de 3 Kr. som Refusion til Regulering af Prisen paa andre Varer, og den højtærede Minister var ham selvfølgelig straks følgagtig og sagde: Ja, dette er ogsaa Mening, og han skulde gerne gaa med til, at Lovforslagets § 3 blev affattet saaledes, at det deraf fremgik, at det var Mening.

Ministeren kom ikke ind paa Skatteparagrafferne, jeg skal saa heller ikke komme ind paa dem; det turde nu være erkendt, at den Affattelse, de havde, ikke

var saa klar, at det var let for enhver at forstaa, hvad Mening var med dem. Men Affattelsen er blevet saaledes, at man vistnok maa erkende, og at Ministeren antagelig ogsaa erkender, at det nu vil være lettere for Kommunernes Ligningsmyndigheder at forstaa, hvorledes Paragrafferne skal benyttes, saa der er ingen Grund til at opholde sig ved dette.

Da vi kom til anden Behandling af Lovforslaget her i Tinget, var der allerede med Hensyn til Brændselsspørgsmaalet sket en ikke ringe Forandring i Flertallets og Ministerens Standpunkt, det vil sige, jeg tror nu strengt taget ikke, at Forandringen i Flertallets Standpunkt var ret stor, jeg havde det Indtryk under Forhandlingen her i Tinget baade af Udtalelser fra det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) og fra det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), at det, naar det kom til Stykket, ikke var dem saa meget om at gøre at faa et større Statstilskud til Regulering af Brændselspriserne for alle som i al Almindelighed at faa et større Statstilskud, at faa Beløbet 15 Kr. forhøjet og faa Adgang til de $\frac{2}{3}$'s Refusion af Statskassen ogsaa ved Reguleringer for alle. Derfor var den saa meget omstridte Brændselsparagraf ved Sagens anden Behandling formet saaledes af Flertallet, hvilket var tiltraadt af Ministeren, at nu var det først og fremmest en Forhøjelse af de 15 Kr. med 12 Kr., det drejede sig om, og dernæst var der en Bestemmelse om, at disse 12 Kr. kunde anvendes til Regulering foruden naturligvis af Brændselspriserne tillige af alle Varepriser efter § 2, enten helt eller delvis, og saa kunde man faa Ministerens Samtykke til at faa $\frac{2}{3}$ af Udgiften til en saadan Prisregulering efter § 2. Der stod ganske vist i den nye Affattelse af Paragraffen, at Beløbet fortrinsvis skulde anvendes til en Regulering af Brændselspriserne, men lidt længere nede i Stykket stod der mellem to Tankestreger, altsaa som en indskudt Sætning, at saafremt Foranstaltningerne skete i Henhold til Dyrtidslovens § 2, kunde det dog højst ske for et Forbrug af 12 hl Kul eller Koks pr. Husstand, og Ministeren skulde, som sagt, meddele Samtykke til, at der kunde faas $\frac{2}{3}$ af Statskassen i Refusion.

Allerede paa det Tidspunkt var det altsaa traadt stærkt i Baggrunden, at Sagen drejede sig om en Regulering af Brændselspriserne; der forelaa i al sin Almindelighed et Spørgsmaal om at forhøje Beløbet af 15 Kr. pr. Indbygger til 27 Kr.,